

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1202/2020
12.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 245/19 од 17.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 245/19 од 17.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 245/19 од 17.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 256/18 од 06.03.2019. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због претрпљене нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од пресуђења, па до коначне исплате, а одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног износа, а до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом, те је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, па до исплате.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гж рр 245/19 од 17.09.2019. године, ставом првим изреке, жалбу тужиоца делимично усвојио и првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима поступка преиначио тако што је обавезао тужену да тужиоцу поред досуђеног износа исплати и износ од 13.500,00 динара, на начин и под условима као у првостепеној одлуци, док је у преосталом побијеном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима првостепену пресуду потврдио и

жалбу тужиоца одбио, а ставом другим изреке је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку који је отворен решењем Привредног суда у Сомбору Ст 45/2010 и још није окончан. Решавајући по приговору тужиоца ради убрзања поступка, Привредни суд у Сомбору је правноснажним решењем усвојио приговор и утврдио да му је повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку Ст 45/2010. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини обештећења судови су одлучили применом чланова 22., 26. и 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року, досудивши му новчано обештећење у износу од по 400 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док је у преосталом делу - за износ од по 2.600 евра у динарској противвредности обрачунатој на исти начин, тужбени захтев тужиоца одбијен као превисоко постављен. У ревизији тужилац указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење. Међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 16.08.2018. године.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног

захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд одлучио као у другом ставу изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић